

Wilhelm (VS):

Kommunisternes forslag om et midlertidigt huslejestop, lovforslag nr. L 4, vil VS støtte. Selv om det er fremsat, før – eller var det samme dag? – man vedtog en afdæmpning af rentesikringsaftrapningen, er det som ofte påvist ikke en rentesikringsafdæmpning, der sikrer, at huslejestigningerne holder sig inden for den lønramme, man prøver at påtvinge folk. Vi er tilhængere af det fulde stop i hele overenskomstperioden, sådan som kommunisternes forslag indeholder det.

Argumenterne om, at det vil fjerne enhver mulighed for at vedligeholde disse ejendomme, giver vi ikke en pind for. Her er tale om ejendomme, der i forvejen har fået huslejestigninger på gennemsnitligt 45 pct. Hvis ikke det skulle åbne mulighed for en sålelig vedligeholdelse, er det simpelt hen, fordi man på forhånd erkender, at det bare bliver profit i private lommer. Endnu tidligere havde man fået huslejestigninger af betydeligt omfang, hvor 25 pct. efter loven var afsat til udvendig vedligeholdelse. Der er ikke nogen som helst kontrol med det dér, og der er meget lidt sandsynlighed for, at pengene er gået til formålet, de er også i videste omfang gået lige luket i de private lommer, uden at lejerne har fået nogen vedligeholdelse for dem. At ville bruge det som et argument for, at man er nødt til at køre videre med huslejeforhøjelser også i denne overenskomstperiode, hvor man vil pådutte folk lønrammer, finder vi derfor er et meget hult argument.

Det andet forslag fra DKP, om en meget, meget lang aftrapning af rentesikringen og et stop for den på et tidspunkt, hvor den ikke har nået den praktiske finansieringsrente, er noget mere problematisk. Vi har sympati for hensigten i det, men finder, at det er et yderst problematisk og ikke særlig gennemtænkt forslag. Vi har selvfølgelig konstateret, at det er en lille smule i direkte modstrid med det andet forslag, jeg nævnte, men det er nu, hvad det er. Det er mere problematisk, at man her i en næsten uendelig fremtid lader skatteyderne betale enorme beløb til de obligationskøbere, som i sin tid gik ind i finansieringen. Havde man kigget lidt nærmere på det, ville det have vist sig, at den totale statsfinansiering med tilbagevirkende kraft, altså ved overtagelse af gældsbeviser, og hvad det hedder alt sammen, på én gang i virkeligheden ville være billigere. Og så kommer alle de problemer, som vi ofte har påvist det, i forbindelse med den totale statsfi-

ansiering. Den er heller ikke uproblematisk fra et skatteydernesynspunkt, men det her er altså sådan set endnu mere problematisk.

Vi har altså sympati for hensigterne i det, men mener nok, at det trænger til noget videre overvejelse. Vores sympati rakte også så langt, at vi faktisk ved finanslovaftemningerne stemte for den første ét års etape af dette forslag, som jo ikke ville koste alverden, men som på lang sigt bliver en afsindigt dyr historie.

Om beslutningsforslag nr. B 27, som vi igen er fælles på venstrefløjens om at fremsætte, efter at grundstammen i det blev fremsat af VS allerede for to år siden, vil jeg sige, at de indvendinger, der har været om, at der ikke foreligger beregninger, at man ikke får at vide, hvad det koster, ganske enkelt ikke passer. Det var et bal, der blev åbnet af den socialdemokratiske ordfører, og som blev fulgt op af fremskridtsordføreren, af venstres ordfører måske ikke så meget mere, efter hvad jeg har noteret, men til gengæld med helt summariske betragtninger af hr. Keld Andersen fra de konservative og endnu mere af hr. Niels Helveg Petersen fra de radikale.

Da det forslag blev fremsat i sin tid, var det bestemt ikke normalt, at man overhovedet ved nogen forslag fremsatte beregninger over både bruttoudgifter og nettoudgifter. Det er et af de første forslag, hvor der er gjort forsøg på det, og grundigere, end det har været normalt, også så sent som i de tilskudsforslag, man behandlede her i tinget for kun en fjorten dages tid siden; der er ikke tilsvarende grundige beregninger over både brutto- og nettoudgifter ved disse forslag. Derfor synes jeg, det er meget søgt at komme lige præcis med den indvending mod det fælles venstrefløjens forslag om stabilisering af boligbyggeriet.

Man kan selvfølgelig sige, som hr. Johan Philipsen gjorde, at der ikke er redegjort for, hvor meget dette vil øge obligationsmængden. Det kan vi i og for sig ret let gøre, hvis hr. Johan Philipsen ønsker det, men at det skulle være et argument imod forslaget, afslører bare én eneste ting, nemlig at hr. Johan Philipsen og venstre altså ikke vil stå ved, at boligforliget tilsikrede 40.000 boliger bygget årligt. Det er ligegyldigt, hvordan det sker – om det sker på denne måde, er ikke helt ligegyldigt, for det her er altså billigere – men hvis de 40.000 boliger skal realiseres, hvis forligspartierne mente noget som helst alvorligt med det, betyder det en større obligationsmængdeudstedelse end den,